

URSULEȚII DREPTI ÎNVAȚĂ DESPRE JUSTIȚIE

Capitolul unu

A fost odată ca niciodată trei familii de urși: familia Ionescu, familia Raichici și familia Nagy.

Familia Ionescu avea doi copii, pe care îi chema Vasilica și Tudor. Pe copiii familiei Raichici îi chema Sașa și Bebe Maia. Familia Nagy era compusă din mama, bunica și cei trei copii, Momo, Roland și Nety.

Urșii nu erau doar vecini, ci și foarte buni prieteni. Copiii se jucau împreună și mergeau la aceeași școală. Urșii împărtășeau multe lucruri și multe aventuri.

- Astăzi vom organiza un picnic, a anunțat mama Raichici. Toată lumea să se pregătească.

Ursuleții vroiau ca Tata Ionescu să conducă mașina. Au mers și au tot mers fără oprire. Părea că erau în mașină de ore întregi.

În sfârșit, au ajuns într-un loc numai bun pentru un picnic. Avea o masă de picnic și era plin de copaci care țineau umbră. Și mai avea și un spațiu deschis unde ursuleții puteau să se joace.

- Tata, te rog ajută-mă să pun masa, îl rugă mama Raichici. Copii, mergeți la joacă. Copiii țopăiau și chiuiau.

- Ieah! Hai să mergem să explorăm zona!

Alergau prin pădure și făceau un zgomot infernal.

- Hei, așteptați-mă și pe mine, striga Bebe Maia.
- Hm, oare ce-o fi în gaura asta? se întrebă Roland pe când urca într-un copac.

- Oh, un stup! Asta înseamnă miere! Mi se pare că albinele s-au mutat de aici. Miam-miam.

Roland își aminti cuvintele mamei sale.

- Trebuie să împarți cu prietenii tăi. Și ție ți-ar plăcea ca ei să împartă cu tine.
- Oh! Nu cred că ajunge pentru toată lumea. Mie îmi place mierea la nebunie. O vreau pe toată.

Apoi, o auzi pe Momo strigând:

- Roland unde ești? Roland, răspunde-mi imediat!

Oh, chiar trebuie să împart mierea și cu ceilalți? Cum e corect să procedez? se tot gândi Roland.

- Ghiciți ce am găsit, strigă Roland către ceilalți copii. Miere, multă, multă miere!
- Ajută-mă să mă urc în copac, îl rugă Nety. Vreau și eu un pic de miere.

Mama Nagy i-a auzit pe copii țipând și se duse să vadă dacă nu au pățit ceva.

- Nety, nu ai voie să urci în copac! Trebuie să respecti regulile familiei!

Mama Nagy nu știa ce să facă. Nety a încălcat o regulă a familiei, se gândi ea. Cum ar fi corect să procedez?

Mama Nagy s-a hotărât să aibă o discuție cu Nety.

-Nety, ești prea mică să urci în copac. Am stabilit această regulă tocmai pentru ca să fii în siguranță, iar tu ai încălcat-o, îi explică ea.

- Acum du-te și stai sub copacul acela. Nu ai voie să te mai joci până nu vă chem la prânz.

Nety se așeză. Era foarte tristă. Asta o fi drept? se gândi ea.

- Hai să ne jucăm un joc, strigă Momo.
- Cucu-bau după copaci, sugeră Tudor.
- Nu! O să ne jucăm de-a v-ați ascunselea, porunci Vasilica. Toată lumea să meargă să se ascundă, strigă ea.
- Hm, se gândi Tudor. O fi drept ca Vasilica să decidă ce să ne jucăm?
- Hei, stai un pic, spuse Tudor. Ar trebui ca fiecare să spună ce vrea să se joace. Apoi putem vota prin ridicarea lăbuțelor, sugeră el.
- Da, da, căzură de acord copiii. E corect așa? Se gândi Vasilica.

Capitolul doi

- E timpul să luăm prânzul, strigă cineva.

Toată lumea sosi în fugă. Toți aveau poftă de miere.

- Eu vreau o labă plină, spuse cineva.
- Două pentru mine, strigă Sașa.
- Încet, copii, spuse mama Raichici. Avem suficientă miere pentru toată lumea.
- Hai să mergem să culegem fructe de pădure, sugeră bunica Nagy. La desert am putea mânca miere cu fructe.

- Uite ce multe fructe am cules, spuse Momo cu mândrie. Am cules mai multe fructe decât toți ceilalți.
- Toți au cules atâtea fructe câte au putut, îi atrase atenția bunica Nagy lui Momo.

Mama Ionescu îi spuse lui Sașa:

- Te rog să mă ajuți să servesc fructele.

Sașa împărți bolurile celor de la masă.

- Tata Ionescu, tu primești un bol mare. Tudor, tu primești un bol mai mic. Bebe Maia, tu primești cel mai mic bol.
- Dar eu de ce primesc un bol mai mic? întrebă Tudor. De ce nu primesc un bol mare, ca tata Ionescu? Nu e drept.

Toți urșii au savurat fructele cu miere. A fost un desert perfect pentru urși. După prânz, au vrut să se joace din nou. Cineva a sugerat un meci de fotbal. I-au rugat pe tata Ionescu și pe mama Nagy să facă echipele.

- Tudor, tu alergi repede și șutezi bine. Poți fi atacant, spuse mama Nagy.
- Eu aș vrea să fiu portar. Portarul nu are atâta de lucru. Eu mă pricep mai bine să cânt decât să joc fotbal, spuse Sașa.
- Roland poate fi mijlocaș. Este foarte bun la dat pase, spuse Momo.
- Bine Roland, tu o să fii mijlocaș, spuse tata Ionescu.
- Dar eu vreau să fiu mijlocaș, se smiorcăi bebe Maia.

Dar bebe Maia este prea mică și nu știe să paseze mingea.

- Când o să fii mai mare o să poți să fii mijlocaș, îi spuse tata Ionescu. Acum poți să fii în fruntea galeriei.

- Bine. Dar nimeni să nu strige „Ura” până nu dau eu semnalul, spuse bebe Maia.
- Goooo! Toată lumea să strige „Uraaaa!” strigă ea.
- Uraaaa! Uraaaa! toată lumea țopăia în sus și-n jos și dădea din lăbuțe.

Urșii au jucat fotbal toată după masa. La sfârșit scorul a fost 5 la 5.

- Se face târziu, spuse Tudor. Nu uitați că am plănuit și un spectacol înainte să se întunece.

Tudor organizează totul. Copiii s-au pregătit din greu. Vasilica și Sașa au deschis spectacolul cu un cântec pe care l-au învățat la școală.

- Bravo! Bravo! ovaționau spectatorii.
- Uitați-vă la mine, strigă bebe Maia.
- Stai! Trebuie să te prezint, îi spuse Tudor.

Tudor spuse repede:

- Și acum, momentul mult așteptat! V-o prezint pe fabuloasa, uimitoarea acrobată, bebe Maia!
- Be-be, be-be, be-be, scanda mulțimea.

Bebe Maia era atât de mândră. Când și-a terminat numărul, toată lumea se ridică în picioare și aplaudă.

Apoi urșii au urmărit-o pe Nety. Ea a prezentat un dans pe care l-a învățat la orele de step.

- Bravo! Bravo! Mulțimea o aplauda și încuraja pe Nety.

În sfârșit, Roland, Momo și Nety și-au prezentat numărul de echilibristică. Era atât de plăcut să îi urmărești!

- Uraaa! Uraaa! îi ovaționa mulțimea pe Roland, Momo și pe Nety.
- Ne bucurăm că v-a plăcut spe....., începui Tudor să spună în încheierea spectacolului.
- Stai, eu mai vreau o dată, îi spuse bebe Maia lui Tudor.
- Bebe, ți-a trecut rândul. Fiecare își face numărul doar o dată.
- Dar nu e drept, spuse bebe Maia. Am primit un bol mic de fructe. Nu am putut să fiu mijlocaș. Acum merit să-mi mai fac o dată numărul. E drept, nu-i așa?

Mama Nagy spuse:

- Hai să ne pregătim de plecare. Aveți grijă să nu lăsați gunoi în urma voastră.

Capitolul trei

Copiilor le-a plăcut foarte mult ziua petrecută în pădure. Dar luni dimineața s-au întors la școală. Tudor și Vasilica învățau tabla adunării.

- Două boluri de miere plus două boluri de miere fac.... Tudor gândea cu voce tare. Patru boluri de miere, termină el.

Momo învăța să citească.

- Au fost odată ca niciodată trei oameni – mama, tata și bebe – care locuiau într-un oraș mare.

Sașa învăța să-și scrie numele. „S-a-ș-a,” scrie el.

Mai târziu, profesoara le-a spus copiilor să facă niște desene.

- Uite, omul meu are blană galbenă pe cap.
- Am nevoie de un creion verde, strigă Vasilica. Dă-mi-l pe al tău Momo!
- Dar îl folosesc eu.

Vasilica înhăță creionul lui Momo.

- O să ți-l dau înapoi când termin.

Vasilica își coloră omul cu verde. Apăsă prea tare și creionul se rupse.

- Vasilica mi-a luat creionul, se plânse Momo. Și acum mi l-a rupt.

Profesoara se îndreptă spre cele două fete. Nu zâmbea deloc.

- Cum credeți că ar fi drept să procedăm? întrebă profesoara.
- Îmi pare rău, îi spuse Vasilica lui Momo. Promit să nu mai fac. O să-ți cumpăr alt creion.

Momo se simți mai bine după ce Vasilica și-a cerut scuze.

- Putem să folosim creionul cel nou pe rând. Dar trebuie să ai grijă să nu-l rupi.

Profesoara zâmbi.

- Iar acum e timpul să mergem în pauză.
- Hei, uite, îi spuse Vasilica lui Roland. Copiii aruncă la coș cu mingea.

Roland se îmbrânci ca să ajungă în față.

- Roland, du-te și stai la coadă. Așteaptă-ți rândul ca toți ceilalți, strigă cineva.
- Da, așteaptă-ți rândul! strigară și ceilalți copii.

Supraveghetorul din curte îi văzu pe copii îmbrâncindu-se.

- Ce se întâmplă aici? întrebă el.
- S-a băgat în față, o fetiță arătă spre Roland. Nu vrea să stea la coadă.
- Am așteptat foarte mult. Și apoi, ceilalți m-au lăsat să trec în față, îi spuse Roland profesorului.
- Nu e adevărat! au țipat ceilalți copii.

Profesorul se uită la Roland.

- Nu e prima dată când faci acest lucru, îl certă el.
- Dar nu am făcut rău nimănui! spuse Roland.
- Crezi că ai procedat corect? îl întrebă profesorul. Ce crezi că ar trebui să fac?

Ce ar fi drept?

Roland nu mai avu voie să se joace și astfel nu apucă să arunce la coș deloc.

A trebuit să stea pe bancă pe toată durata pauzei.

Roland era foarte necăjit. A decis să nu se mai bage în față niciodată.

Capitolul patru

Lui Sașa îi plăcea la școală. Îi plăcea să învețe și să afle lucruri noi.

De asemenea, îi plăcea să lucreze la cantină. Dintre toate sarcinile, cel mai mult îi plăcea să împartă prăjiturile.

Uneori Sașa ajuta și la prepararea prăjiturilor.

- Amestecă bine aluatul să nu rămână cocoloașe, îi spuse bucătarul lui Sașa.

Și lui Nety îi plăcea să îl ajute pe bucătar. De multe ori, ea și Sașa lucrau împreună.

- Câte o lingură de făină pentru fiecare prăjiturică, Nety, îi spuse Sașa.
- Așa?
- Îhî-îhî.

- Prăjiturile sunt gata de pus la cuptor, spuse bucătarul.

Apoi întrebă:

- Sașa și Nety, vreți să mă ajutați să strâng și să curăț aici?
- Da, răspunseră ei.

- Mmmm, prăjiturile astea miros așa de bine!

- Terminați-vă treaba. După prânz o să vă dau fiecăruia o prăjitură, spuse bucătarul zâmbind.
- Mmmm. De-abia aștept! Sașa zâmbi și adulmecă prin aer să simtă miroul prăjiturilor.

Sașa și Nety se puseră pe treabă. Au făcut bucătăria să strălucească de curățenie. Imediat după aceea a venit vremea prânzului.

- Mi-e foame! Hai să mâncăm! îi spuse Nety lui Sașa.
- Simți ce frumos miros prăjiturile astea? Sașa adulmecă prin aer.

Chiar atunci se auzi o voce furioasă:

- Lipsesc niște prăjituri! Cine a luat prăjiturile? bucătarul striga tot mai tare.
- Eu nu le-am luat, spuse Nety.
- Nici eu nu le-am luat, spuse și Sașa. Eu doar le-am mirosit puțin. Na bine, le-am mirosit puțin mai mult.

- Ce mă fac? dădu din cap necăjit bucătarul.
- Dar nu le-am luat noi, repetă Sașa. Nu avem nici o vină.
- Ce să fac? se întrebă bucătarul.
- Care ar fi o modalitate dreaptă de a afla cine a luat prăjiturile?

Bucătarul nu credea că era vina copiilor. Dar vroia să fie sigur. O întrebă pe Nety:

- Știi ceva despre dispariția prăjiturilor?
- Am fost împreună tot timpul, răspunse Nety. Noi nu furăm.

Oh, văd că trebuie să mai fac niște investigații. O să stau de vorbă cu niște copii pe hol, se gândi bucătarul.

- Oh, uite, geamul ăla e deschis. Unde e dl. Gaiță? Ce-a mai pus la cale de data asta?

Chiar atunci Nety văzu ceva afară.

- Uite, prăjiturile sunt ascunse acolo sub frunze!
- Ha, ha, ha, asta e mâna d-lui Gaiță. Iarăși e pus pe glume, râse bucătarul.
- Ți-am spus că eu doar le-am mirosit, spuse Sașa.
- Iartă-mă, Sașa, spuse bucătarul. Apoi zâmbi. Le dădu lui Naty și lui Sașa câte o prăjitură, după cum le-a promis. Apoi le mai dădu una pentru a-și cere scuze că a țipat la ei.

Sașa era foarte bucuros. Știa că bucătarul a folosit metode drepte pentru a afla cine a luat prăjiturile care lipseau.

După prânz, Sașa și Nety s-au întors în clasă. Profesoara le-a spus copiilor despre un nou proiect al clasei.

- O să alegem un șef al clasei, spuse ea.

Momo ridică imediat mâna.

- Eu vreau să fiu șefa clasei!
- Și eu, spuse Vasilica.
- Ba eu o să fiu șeful clasei, spuse Roland cu convingere.
- Copii, nu putem avea mai mulți șefi ai clasei. Care ar fi o modalitate dreaptă de a alege o persoană în această funcție?

Nety ridică mâna.

- Cred că ar trebui să alegem cu toții pe cineva care să fie șeful clasei.
- O idee foarte bună, zâmbi profesoara. Vom organiza niște alegeri și toată lumea va avea șansa să voteze pe cine dorește.

Profesoara scrisese cele trei nume pe tablă: Roland, Momo și Vasilica.

- Mai vrea cineva să fie șeful clasei? întrebă ea.
- Nuuuu, spuseră în cor copiii.

Astfel, fiecare dintre cei trei candidați a ținut câte un discurs, argumentând de ce ar putea fi un bun șef al clasei. După aceea, toată lumea a votat. Momo a obținut cele mai multe voturi. Toată lumea a fost de acord că era o bună alegere, chiar și cei care nu votaseră pentru ea.

Acum Momo va decide ce jocuri puteau să joace copiii în pauză. Acesta era unul din lucrurile pe care le putea face un șef de clasă.

- O să sărim coarda, le spuse colegilor ei.
- Nu, spuse Sașa, hai să jucăm fotbal.
- Mai bine să aruncăm cu mingea la coș, spuse Vasilica.
- Oh, Doamne, nu e deloc ușor să fii șeful clasei, spuse Momo încet. Ce să fac? Cum aș putea decide în mod drept ce anume să ne jucăm?

Și așa, tinerii ursuleți drepti creșteau. Au învățat multe lucruri despre prietenie și justiție. Au învățat câteva modalități drepte de a împărți lucrurile. Au învățat câteva modalități drepte de a rezolva problemele. Și au mai învățat și câteva modalități drepte de a obține informații și a lua decizii.

Ați învățat și *voi* aceste lucruri?